

Tess
Gerritsenová

**BĚH
O ŽIVOT**

BĚH O ŽIVOT

**TESS
GERRITSENOVÁ**

BĚH O ŽIVOT

PŘEKLAD

NINA ŠALAMOUNOVÁ

Název anglického originálu: Whistleblower

Český název: Běh o život

Autorka: Tess Gerritsenová

První vydání: Harlequin Books, 1992

Překlad: Nina Šalamounová

Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková

Jazyková redaktorka: Dana Wotřelová

Korektorka: Bohdana Hythová

© 1992 by Terry Gerritsen

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla
nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books, S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku
nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: iStock

Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9541-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9542-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9543-7 (PDF)

PROLOG

Do tváří ho bičovaly větve a srdce mu tlouklo tak rychle a prudce, až ho sevřel strach, že exploduje a roztrhá mu hrud' na kusy. Potřeboval se aspoň na chvíli zastavit a nadechnout, ale na to neměl čas. Musel běžet pořád dál a dál. Jeho pronásledovatel mu byl v patách. Slyšel jeho kroky. Na krku téměř cítil jeho dech. Věděl, že je ozbrojený a že se ho snaží zabít. Hlavou mu probleskla představa, jak kulka letí z hlavně, prořezává studený noční vzduch a zavrtává se mu do zad. Možná to nebyla jenom představa. Možná už se to stalo. Možná byl zraněný a zanechával za sebou potok krve...

Žádnou bolest však necítil. Byl tak ochromený hrůzou, že nepocítoval vůbec nic kromě zoufalé touhy žít. Hlad po životě ho hnal pořád dál a dál.

Nezastavoval se. Neohlížel se. Ledový déšť ho bičoval do tváří a oslepoval ho, ale on ho téměř nevnímal. Liják dopadající s rachocením na spadané listí byl v tuhle chvíli jeho nejmenším nepřitelem. Toho hlavního měl za zády. Pokusil se zvýšit tempo, ale noha mu podklouzla na mokré půdě a on si uvědomil, že leží na břiše v blátě. Zvuk, který se při pádu jeho těla rozlehl lesem, se mu zdál ohlušující. Jeho

pronásledovatel ho slyšel také. Mířil teď přímo k němu. Třeskl výstřel.

Kolem hlavy mu prosvištěla kulka.

Zabiják byl blízko, ale díkybohu ne tak blízko, aby po něm mohl skočit nebo aby dokázal přesně zamířit. Muž na útěku vycítil šanci. Nejspíš poslední šanci. Opřel se dlaněmi o podmáčenou zem a přinutil se vstát. Instinktivně zahnul prudce doprava, aby pronásledovatele zmátl. Kličkoval jako zajíc a snažil se vrátit zpátky k silnici. Tady v lese nemohl zůstat. V lese ho čekala jistá smrt. Bylo jen otázkou času, kdy ho jeho pronásledovatel trefí přímo do hlavy. Pokud by se mu však podařilo zastavit nějaké auto, mohl by z téhle situace vyvážnout živý.

Za jeho zády zapraskala větev. Jeho pronásledovatel klopýtl a zpomalil. Díky tomu získal pár cenných vteřin a byl rozhodnutý využít každíčký okamžik. Nechtěl umřít. Ne tady a ne takhle. Běžel dál, veden víc svými instinkty než rozumem. Neviděl žádná světla aut, která by ho vedla přímo k silnici, a řídil se jenom pruhem noční oblohy nad vrcholky stromů. Přesto si byl jistý, že už ji musí mít jen kousek před sebou. Že už je na dosah. Každou chvíli by mohl vběhnout na asfalt.

Ale potom co? I když se dostaneš na silnici, nebudeš mít vyhráno. Zastřelí tě dřív, než budeš mít šanci nějaké auto vůbec zastavit. Kdo ti v téhle divočině uprostřed noci pomůže?

Náhle mu před očima zasvítila jiskřička naděje. Mezi stromy slabě zablikaly dva bledé paprsky světla.

Jeho unavené svaly vybuchly do prudké rychlosti a on, jako polítý živou vodou, letěl dopředu směrem k blikajícím paprskům světlometů. Plíce měl jako v plamenech a oči oslepené bičováním větvíček stromů a deštěm, ale nic z toho ho teď nemohlo zastavit. Nesrazila ho ani další kulka, které prolétla kolem něj a zavrtala se do kůry stromu. Střelec za jeho zády přestal být důležitý. Jediné, na čem záleželo, byly paprsky světel, které ho lákaly k sobě a slibovaly mu záchranu. Musel jediné – dostihnout je a postavit se přímo mezi ně.

Pod nohama mu zaskřípaly kamínky a měkkou rozmáčenou zem posetou spadáním listům vystřídal štěrk na krajnici silnice. Když vkročil na asfalt, zastavil se a zoufale se rozhlédl kolem sebe. Paprsky světel stále probleskovaly kdesi v dálce mezi stromy. Nedokázal se hned zorientovat. Nebyl si jistý, jestli auto už nezmeškal, a to teď v zatáčce neujíždí pryč, směrem od něj.

Propásl jsem ho? Doběhl jsem na silnici příliš pozdě?

Světla na chvílku zmizela. Žaludek se mu sevřel prudkou nevolností. Okamžik beznaděje však vzápětí vystřídal příval radosti. Paprsky se znovu vynořily zpoza stromů. Teď zářily mnohem jasněji než před pár okamžiky. Blížily se. Mířily k němu!

Rozběhl se jim vstříc středem silnice, ačkoli si dobře uvědomoval, že pod širým nebem je mnohem snadnějším terčem než uprostřed lesa. Kdyby však uhnul do stínu stromů, auto by mohlo projet kolem něj, aniž by si ho řidič všiml. To nemohl dopustit.

Na tvrdém povrchu silnice byly jeho kroky slyšet mnohem hlasitěji. Duněly mu v uších, ale on běžel dál. Auto vyjelo ze zatáčky, která mohla být pár desítek metrů od něj. Kužely světlometů se otočily k němu. V tu samou chvíli uslyšel třetí výstřel. Jeho pronásledovatel tentokrát mířil přesněji...

Kulka ho zasáhla do ramene a srazila ho na kolena. Matně si uvědomoval teplý pramínek krve, který mu stékal po paži, avšak bolest nevnímal. Nepřipouštěl si ji. Soustředil se na jediné, aby zůstal naživu. S námahou se vyškřábal na nohy a klopytl dopředu...

Světlomety auta vzdáleného už jen několik metrů ho oslnily. Neměl čas ukročit stranou. Pneumatiky zlověstně zaječely. Necítil náraz, ani úder při dopadu na zem. Najednou ležel na zemi, déšť mu plnil otevřená ústa a byla mu zima, strašlivá zima.

Bezděky sáhl do kapsy bundy. Jeho prsty sevřely malý plastový váleček. Nedokázal si vzpomenout, proč ho má a proč je tak důležitý, avšak ulevilo se mu, že ho neztratil. Pevně ho sevřel v dlani.

Někdo na něj volal. Žena. Přes proudy deště jí neviděl do tváře, ale slyšel její hlas, ochraptělý strachem. Pokusil se promluvit. Snažil se ji varovat. Říct jí, že musejí pryč. Že v lese čeká smrt. Místo slov mu z úst vyšel jenom sten.

PRVNÍ KAPITOLA

Cesta do Garberville se Catherine Weaverové nečekaně prodloužila. Šest kilometrů před Redwood Valley spadl přes silnici strom, takže musela otočit auto a jet zpátky v prudkém lijáku oklikou. Než se dostala za město Willits, nabrala tříhodinové zpoždění. Když se konečně vrátila zpátky na hlavní silnici, bylo deset hodin v noci a jí bylo jasné, že do Garberville dorazí nejdřív o půlnoci. Doufala, že Sarah na ni nebude tak dlouho čekat a půjde si lehnout, avšak šlo spíš o její zbožné přání než o realistický scénář. Jak svoji kamarádku znala, bylo jí jasné, že před jejím příjezdem nebude mít na spánek ani pomyslení. Zůstane vzhůru, o tom nebylo pochyb. V troubě bude na Cathy čekat teplá večeře a v krbu bude plápolat oheň.

Cathy se pousmála. Zatímco kola jejího vozu ukrájala další a další metry, ona přemýšlela nad tím, jak Sarah těhotenství naplnilo zvláštním klidem a jak jí role nastávající matky sluší. Vypadala úžasně a především spokojeně. Aby také ne. Sarah na tohle čekala roky. Od okamžiku, kdy začala s plánováním těhotenství, měla vybraná jména. Vlastně je možná vybrala už dávno předtím. Emma, jestli se jí narodí holčička,

a Sam, pokud to bude chlapec. Manžela se na názor neptala, protože žádného neměla. Tento fakt pro ni však byl momentálně zcela podružný. Nyní už nesnila o dokonalém muži, ale pouze o dítěti, jež nosila pod srdcem.

„Na toho správného otce můžeš někdy čekat pěkně dlouho,“ vysvětlovala nedávno Sarah Cathy. „A někdy se nemusí objevit vůbec, což se ostatně po rozvodu stalo mně, jak dobře víš. V určitém okamžiku je třeba se s tím smířit. Musíš začít konat. Vzít věci do svých rukou.“

Přesně to Sarah také udělala. Protože jí biologické hodiny už byly na poplach, rozhodla se, že na budoucího otce svého dítěte nebude dál čekat a odjela za Cathy do San Francisca, a tam si ve Zlatých stránkách v klidu vybrala kliniku asistované reprodukce. Samozřejmě liberálně smýšlející, žádnou konzervativní. Takovou, kde budou mít plné pochopení pro devětatřicetiletou svobodnou ženu, zoufale toužící po dítěti. Jak se Sarah později Cathy svěřila, samotná inseminace byla čistě medicínskou, neosobní záležitostí.

Vyskočte na stůl, nohy do třmenů a uvolněte se. Trochu to zastudí a...

Hotovo. Za pět minut je žena těhotná. Přesněji, skoro těhotná. V každém případě šlo o jednoduchou proceduru, která měla hned několik výhod. Dárce spermatu musel před odevzdáním vzorku podstoupit testy a byl prokazatelně zdravý. A Sarah mohla uspokojit své mateřské pudy bez všech těch komplikací, jaké přinášejí mnohé partnerské vztahy.

Statečná Sarah, pomyslela si Cathy. Oceňovala její odvalu projít si těhotenstvím a mateřstvím sama. Bez manžela, který by jí mohl být oporou. Anebo také nemusel. O tom by spousta žen mohla vyprávět.

Ano, ta stará hra na dokonalé manželství. Jak dobře ji Cathy znala. V jejím případě se zvrtila krátce po svatbě a klid zbraní nenastal ani po rozvodu. Nakonec se rozbouřené vody mezi ní a jejím bývalým manželem jakž takž uklidnily, ale jizvy a šrámy na duši jí zůstaly. A občas se probudily k životu a začaly krváčet.

Cathy stiskla zuby. Náhle ji zaplavil dobře známý hněv, tak silný, až se jí sevřel žaludek nevolností. Cathy časem dokázala svému bývalému manželovi odpustit mnoho věcí. Jeho sobectví. Jeho nároky, jež na ni měl. Jeho opakované nevěry. Jedno mu však nikdy neodpustí. Nikdy mu nezapomene, že jí odepřel možnost mít dítě.

Po svatbě jí tvrdil, že je ještě příliš brzy a že ještě není připravený. Ujišťoval ji, že spolu založí rodinu, ovšem až na to bude ten správný čas. Cathy sice mohla jít proti němu, vysadit antikoncepci a otěhotnět, ale ona si přála, aby počali dítě v okamžiku, až ho on bude chtít také. Rozhodla se na ten správný čas počkat. Problém byl v tom, že Jack nebyl během jejich desetiletého manželství na dítě připravený nikdy. Žádný správný čas pro něj nenastal. A nebyl ani ochotný připustit, že jí roky běží rychleji než jemu, pokud jde o možnost dítě mít. Nakonec jí nezbylo než se sebrat a odejít.

Je mi třicet sedm let, pomyslela si. Jsem rozvedená a nemám ani stálého přítele. Přesto bych dokázala

být spokojená. Jenom kdybych mohla v náručí držet vlastní dítě.

Alespoň že Sarah se sen o mateřství brzy vyplní. Ještě čtyři měsíce a pak přijde na svět nový tvoreček.

Cathyiny rty se při té představě zvltnily do něžného úsměvu. Sarah bude báječná matka. O tom Cathy ani na chvíli nepochybovala. Znovu se jemně usmála. Nemohla se dočkat, až svoji kamarádku uvidí.

A také až za sebou bude mít tuhle příšernou cestu.

Liják byl teď tak prudký, že přes něj skoro neviděla na cestu. Přes stěrače kmitající sem a tam na nejvyšší rychlost se valily provazce deště a ona se musela naklánět k čelnímu sklu, aby se vůbec dokázala udržet na mokré vozovce.

Hodiny na palubní desce ukazovaly jedenáct třicet. Silnice byla prázdná, žádné světlometry v dohledu. Kdyby se jí teď porouchal motor, nedovolala by se žádné pomoci. Nejspíš by se musela schoulit na zadním sedadle a přečkat noc tady, na tomhle bohem zapomenutém místě.

Cathy se naklonila ještě blíže k čelnímu sklu a očima hledala středovou čáru. Marně. Kromě nepropustné stěny deště neviděla skoro nic. Zatraceně, zaklela v duchu. Teď litovala, že se nezastavila v tom motelu za městem Willits, kolem kterého projížděla. Na chvíli ji napadlo, že v něm přespí a bude pokračovat brzy ráno, ale rychle svůj nápad zavrhl. Řekla si, že těch osmdesát kilometrů přece ještě zvládne. V porovnání s tím, jaký kus cesty už urazila, jí scházel jen kousek.

Světla vozu ozářila ceduli na krajnici, která označovala, že do Garberville zbývá sedmnáct kilometrů. Na okamžik pocítila úlevu. Cíl její cesty byl blíž, než si myslela. Ještě přibližně čtyřicet kilometrů a dojde k odbočce, která ji dovede cedrovým lesem až k domu Sarah. Pomyšlení na plápolající oheň v krbu a velký hrnek horké čokolády ji vlilo čerstvou krev do žil a Cathy lehce sešlápla plyn. Ručička tachometru se vyhoupla na sedmdesát kilometrů za hodinu. V tomhle počasí to bylo sice poněkud lehkomyšlné a riskantní, ale Cathy už se viděla na pohovce v útulném domě Sarah.

Silnice, doposud vedoucí rovně, se najednou stočila do prudké zatáčky, což Cathy nečekala. Polekaně trhla volantem doprava. Auto se dostalo do smyku a klouzalo po deštěm zalité vozovce bokem. Neapanikař, blesko jí hlavou. Věděla, že teď nesmí dupnout na brzdy, ani točit volantem sem a tam. Musela ho držet pevně, dokud nezíská nad vozem opět kontrolu.

Už už se zdálo, že to nezvládne a očeše stromy u krajnice, když se auto vrátilo na správnou stranu silnice a jelo v přímém směru. S čelem oroseným potem a vlhkýma rukama se Cathy podařilo vybrat zatáčku, aniž by sjela do příkopu nebo nabourala do stromů. Sama netušila, jak se jí to vůbec povedlo.

Vyhráno ale ještě neměla, jak se ukázalo vzápětí. Ani si nestačila pogratulovat k odvrácení katastrofy, když přišla další pohroma.

V záři reflektorů spatřila mužskou postavu. Zjevila se znenadání a dokonce se zdálo, že běží přímo k ní.

Instinktivně dupla na brzdy, ale už bylo pozdě. Skřípění pneumatik přerušil dutý náraz mužského těla o kapotu jejího auta. A pak vůz zastavil.

Několik okamžiků, které se jí zdály jako celá věčnost, se Cathy nedokázala ani pohnout. Seděla zhroucená na sedadle, drtila prsty volant a zírala na stěrače, které klouzaly sem a tam po čelním skle. Když se konečně vzpamatovala a uvědomila si, co se právě stalo, roztřesenýma rukama otevřela dveře a vyběhla do deště. Silnice před autem byla prázdná.

Otočila se a klopýtala dozadu, aby se podívala za vůz. Liják ji oslepoval, ale v červené záři zadních světel také nikdo neležel.

Kde je? pomyslela si zoufale.

Obešla auto ze všech stran. Pátrala očima po silnici, když konečně zaslechla tiché zasténání. Přicházelo k ní ze strany, z místa, kde vozovku lemovaly stromy. Vůz musel tělo odmrštit, a to se skutálelo za krajnici. Okamžitě se rozběhla k místu, odkud sténání zaznělo. Po několika krocích se její chodidla za-bořila do rozblácené půdy poseté spadáním listím a jehličím.

Znovu zaslechla zasténání, tentokrát o něco blíž. Nikoho však stále neviděla.

„Kde jste?“ zakřičela. „Ozvěte se, nikde vás nevidím. Slyšíte mě? Tak kde jste?“

„Tady!“ odpověděl muž, kterého právě srazila, slabým hlasem. Naštěstí ležel tak blízko, že víc slyšet nepotřebovala. Pootočila se, udělala dva nebo tři kroky, načež téměř zakopla o tělo zkroucené na zemi.

Přiklekla k němu, našla jeho ruku a nahnala mu tep. Byl zrychlený, ale pravidelný. Nejspíš pravidelnější než její vlastní tep, který divoce pulsoval.

Muž se pohnul a prsty druhé ruky sevřel její zápěstí ve snaze se posadit. Z hrdla mu vyšel sten bolesti.

„Prosím, nehýbejte se,“ řekla Cathy. „Mohlo by se vám přitížit.“

„Ne... nemůžu tady zůstat. Musím –“

„Jste zraněný? Kde přesně vás to bolí?“

„Prosím,“ naléhal. „Není čas. Pomozte mi odtud. Musíme... si pospíšet.“

„Nejdřív mi povězte, co vás bolí.“

Neodpověděl. Místo toho zvedl ruku, popadl ji za rameno a pokusil se vytáhnout na nohy. K jejímu překvapení se mu to skoro podařilo. V posledním okamžiku ale zavrával, jako kdyby ho zbytky sil opustily. Cathy ho nedokázala udržet, a jak se jí držel, ztratili rovnováhu oba dva a spadli na měkkou rozblácenou zem.

Muž začal dýchat rychleji a namáhavěji, což neznáčilo nic dobrého. Jestli má vnitřní zranění, mohl by zemřít do několika minut. Musí ho co nejrychleji odvézt do nemocnice, což ale také znamenalo, že ho nějak musí dostat do auta. Jakkoli.

„Musíme pryč,“ hlesl, jako kdyby tušil, o čem Cathy právě přemýšlí. „Není čas...“

Není čas, protože umírá? Protože jsou jeho zranění vážnější, než si myslela?

„Dobře,“ vydechla. „Zkusíme to ještě jednou, ano? Chytněte se mě za rameno a já vás zkusím podepřít.“

Aniž by čekala na odpověď, dala si jeho levou paži kolem krku a jednou rukou ho objala kolem pasu. Muž bolestně zalapal po dechu a Cathy ucítila na krku něco teplého a lepkavého. Krev.

„Druhá strana,“ zamumlal. „Běžte na druhou stranu. To bude... lepší.“

Cathy se přesunula k jeho pravému boku a položila si kolem krku jeho ruku. Muž sevřel prsty její paži pod ramenem, ona ho objala kolem pasu a společně se s námahou vydrápali na nohy. Zatímco se kymáceli v bahně ve snaze získat rovnováhu, než vykročí k autu, hlavou jí blesklo, že za jiných okolností by to mohla být docela komická scéna. Kdyby je teď někdo pozoroval, nejspíš by viděl párek opilců, který to v nějakém zastrčeném baru přehnal s tequilou a nezvládne jít po svých.

„Můžete jít?“ zeptala se tiše.

Přikývl a stiskl její paži o něco silněji. Cathy cítila, jak se o ni opírá. Byl vysoký, mnohem vyšší, než se jí zdálo, když ležel zhroucený na zemi. A mnohem vyšší, než kolik mohla její drobná postava unést. Potřebovala, aby jí pomohl. Jestli nezvládne jít, bude to muset zkusit po čtyřech, protože ona ho nedokáže odtáhnout do auta.

„Tak pojďte,“ pobídla ho.

Vykročili. Šli sice pomalu, vrávoravě, ale přesto se drobnými kroky posouvali dopředu, směrem k silnici, na které čekalo její auto. Zdálo se, jako kdyby ho něco nutilo jít vpřed. Nějaká vnitřní síla. Možná pud sebezáchovy. Touha žít.

Cítila, jak se mu pod promočeným oblečením napínají svaly. V hlavě jí vířila spousta otázek, ale dýchala příliš těžce, aby je dokázala vyslovit. Kromě toho teď na otázky nebyl čas. V tuhle chvíli se musela soustředit jenom na to, aby ho dostala do auta a odvezla do nemocnice. Ještě pořád jim zbývalo několik metrů a on s každým dalším krůčkem slábl. Jeho tělo těžklo a nohy mu měkly, jako kdyby byly z vosku a ten začal pomalu tát.

Poryv větru jí vchrstl do očí kapky deště s nečekanou prudkostí a Cathy se musela zastavit, aby získala ztracenou rovnováhu a oba znovu nespádli na zem. Mokrý pramínky vlasů se jí lepily na čelo, oční víčka a na tváře a oslepovaly ji. Potřebovala si je odhrnout, avšak neměla volnou ruku, aby to mohla udělat. Kdyby se zhroutili na zem, už by ho nemusela zvednout.

Muž opírající se o ni si to uvědomoval také. V jeho snaze udržet se na nohou bylo něco zoufalého. Naléhavého. Něco z jeho touhy přežít se přelilo i do Cathy, a přestože byl i pro ni každý krok těžší a těžší, byla rozhodnutá se nevzdat a pomoci mu do auta za každou cenu. Ostatně to bylo její auto, před které skočil a které ho srazilo.

Pomalou se blížili k zadním světlům, které svítily jako dva rozpité rubíny. Zbývalo už jenom pár kroků. Když došli k vozu, na okamžik se opřeli o kapotu. Pak Cathy dotáhla o hlavu vyššího muže ke dvířkům spolujezdce a otevřela je. Na to, aby ho opatrně posadila na sedadlo, jí nezbyla už vůbec žádná síla, a tak ho natočila zády k autu a prostě do něj strčila.

Muž dopadl dovnitř. Žuchl sebou jako těžký pytel písku, avšak nohy mu stále zůstávaly venku. Cathy se k němu sklonila, vzala ho nejprve za jeden kotník, poté za druhý a nohy mu složila pod sedadlo. Měl dlouhá chodidla. Delší, než jaká kdy viděla. Hlavou jí nesmyslně blesklo, že vypadají jako ploutve nějakého velkého mořského savce.

Ujistila se, že mu žádná část těla nečouhá ven, a zavřela dveře. Poté se rychle přesunula na druhou stranu a vklouzla na sedadlo řidiče. Muž vedle ní nepatrně nadzvedl hlavu, načež ji nechal zase klesnout.

„Rychle,“ hlesl. „Pospěšte si.“

Cathy zvedla ruku ke klíčku, který po nehodě nechala kvůli světlům v zapalování, a otočila jím. Motor se ztěžka nadechl a zase vydechl a ztichl. Po zádech jí přeběhla vlna horka a srdce se jí strachy téměř zastavilo.

Bože, prosím, modlila se v duchu. Jestli jsem někdy potřebovala tvoji pomoc, je to teď.

Vypnula zapalování a pomalu napočítala do tří. Naskoč. Naskoč! Otočila klíčkem a zkusila znovu nastartovat. Tentokrát se motor chytil. Téměř vykřikla úlevou, bleskově zařadila rychlost a vyrazila směrem ke Garberville. Město Willits za jejími zády bylo sice větší, ale Garberville se nacházelo podstatně blíž, a tak se rozhodla jet tam. I v tak malém městě přece musejí mít alespoň nějakou pohotovost. Otázkou bylo, jak ji v tomhle počasí a tak pozdě v noci najde. Mohla jenom doufat, že se jí podaří sehnat pomoci dřív, než zraněný cizinec vykrvácí.

Ta představa ji vyděsila a ona se k němu v návalu paniky otočila.

Seděl bez hnutí, se zavřenýma očima a hlavou pokleslou na prsa. Z mokrých vlasů mu do tváře a na hrud' padaly kapky vody.

„Haló, pane,“ zašeptala Cathy rozzechvělým hlasem. „Slyšíte mě? Jste... naživu?“

Muž na sedadle spolujezdce odpověděl rovněž šep-tem. „Jo, ještě pořád jsem tady.“

„Díkybohu. Na okamžik jsem si myslela, že...“ Polkla a zadívala se na silnici před nimi. Srdce jí bušilo jako splašené.

„Kam... kam jedeme?“

„Vezu vás do Garberville, do nemocnice. Snad tam nějakou najdeme.“

„O jedné bych věděl,“ řekl.

„Opravdu?“ vyhrkla Cathy s nadějí v hlase. „Víte, kde přesně je?“

„Na hlavní silnici. Jel jsem kolem ní cestou sem.“

Jel kolem nemocnice? To znamená, že řídil auto? Kde ho potom ale nechal?

„Co se stalo?“ zeptala se Cathy nahlas. „Měl jste autonehodu?“

Nadechl se k odpovědi, ale než stačil něco říct, tmu kdesi za nimi pročísl náhlý záblesk světla, který se odrazil v bočních zrcátkách. Pokusil se narovnat, s námahou se otočil a zadíval se na bledé světlometry v dálce. Rty se mu pohnuly a z úst mu vyšlo tiché zaklení.

Cathy se na něj polekaně a nechápavě podívala. „Stalo se něco?“

„To auto.“

„Co je s ním?“

„Jak dlouho za námi jede?“

„Nevím. Pár kilometrů. Proč?“

Snaha udržet hlavu vzhůru a otočenou dozadu ho vyčerpala. Síly ho opustily a on ji nechal s bolestným zasténáním klesnout zpátky mezi ramena. „Nedokážu myslet,“ pronesl sotva slyšitelně. „Panebože, nemůžu vůbec myslet. Co to se mnou je?“

Ztratil příliš mnoho krve, pomyslela si Cathy.

V dalším návalu paniky, že ho do nemocnice doveze pozdě, prudce sešlápla plynový pedál. Proudý deště stékající po čelním skle se valily přes stěrače a pneumatiky rozstříkávaly sloupce vody na vozovce. Cathy měla pocit, jako kdyby seděli v motorovém člunu, le-tícím po zčeřené hladině.

Zpomal, proboha zpomal! Nebo nás oba zabiješ.

Povolila plyn a ručička tachometru klesla z téměř devadesátky na sedmdesát kilometrů za hodinu. Muž vedle ní se pokusil znovu otočit dozadu, ale bylo vidět, že ho to stojí velké úsilí. Jakmile pohnul rame-nem, tvář se mu zkřivila bolestí.

„Prosím, zůstaňte sedět v klidu,“ požádala ho naléhavě. „Nechte hlavu skloněnou a nehýbejte se.“

„To auto –“

„Už tam není.“

„Jste si jistá?“

Cathy zvedla oči ke zpětnému zrcátku. Přes deštěm bičované zadní okno nebylo skoro nic vidět, ale přesto v dálce zahlédla dvě bledá, rozpitá světélka. Vypadala

spíš jako hvězdy na obloze než světlometry, a proto se rozhodla ho ještě víc nerozrušovat.

„Ano, jsem si jistá,“ zalhala.

Ulevilo se jí, když viděla, jak se tělo neznámého muže uvolnilo. Jeho dech však klidný nebyl, což mohl být následek zranění. Dýchal mělce, krátce a přerývaně.

Kolik kilometrů ještě? pomyslela si. Osm? Deset? Zatímco soustředěně zírala před sebe, aby se znovu nedostala do smyku, do hlavy se jí vkradla další myšlenka. Co když zemře dřív, než do nemocnice dorazí? Možná mu zbývají poslední minuty...

Ticho mezi nimi ji děsilo. V detektivních filmech a seriálech se zraněné vždycky snažili udržet při vědomí. Možná by měla udělat to samé. Probrat ho z letargie a přinutit ho, aby zůstal vzhůru. Najednou si uvědomila, že potřebuje slyšet jeho hlas. Musela se ujistit, že nebloudí mezi životem a smrtí.

„Jste vzhůru?“ zeptala se.

Muž nepatrně pokývl hlavou, ale z jeho úst tentokrát nevyšel ani hlásek.

„Fajn,“ zkoušela to Cathy dál. „Tak se mnou mluvte. Neusínejte.“

„Jsem unavený...“

„Musíte se snažit. Mluvte, prosím. Povězte mi třeba, jak se jmenujete.“

„Victor,“ zašeptal.

„Victor,“ opakovala. „Moc hezké jméno. Jméno vítězů. Čím se živíte, Victore?“

Mlčel. Zjevně neměl sílu s ní vést nezávaznou konverzaci. Ona ho ale nemohla nechat spát. Kdyby ztratil vědomí, bylo by to špatné.

„Tak dobře, Victore. Jestli nedokážete mluvit, tak alespoň poslouchejte. Snažte se soustředit na můj hlas, ano? A povídat budu já.“

Nepatrně kývl, ačkoli se jí to možná jenom zdálo, protože pneumatiky poskočily na nerovném asfaltu.

„Já se jmenuju Catherine. Cathy Weaverová. Bydlím v San Franciscu, v okrese Richmond. Znáte San Francisco? Byl jste tam někdy?“

Znovu se jí zdálo, že koutkem oka zahlédla nezřetelný pohyb hlavou, ale nedokázala rozpoznat, jestli jí kývl, nebo zavrtěl. Na tom nezáleželo. Byla vděčná za jakoukoli reakci. Nadechla se.

„Fajn,“ pokračovala. „Sice pořád nevím, jestli jste v San Franciscu někdy byl, ale určitě jste o něm slyšel. A až vás dají v nemocnici do kupy, třeba se tam přijedete podívat. Ukážu vám, kde dělají nejlepší kafe ve městě.“

Pokud se s ní vůbec bude chtít setkat, když ho srazila. Na druhé straně Cathy nepociťovala vinu. Vběhl jí přímo pod kola ve chvíli, kdy jela docela pomalu, a ona neměla čas se mu vyhnout. Udělala to jediné možné, co se v tu chvíli udělat dalo. Dupla na brzdy a zastavila. Teď se může už jenom modlit, aby to přežil. K tomu ho ale potřebuje udržet vzhůru.

Mluv na něj dál. Nepřestávej. Říkej cokoli, ale hlavně něco říkej.

„Já pracuju u filmu jako vizážistka. Dělán pro jednu nezávislou filmovou společnost. Pro Jackovu

společnost, abych byla přesná.“ Do hlasu se jí vloudila hořkost. „Jack je můj bývalý manžel. Po rozvodu jsem zvažovala, že změním práci, ale... Mám ji ráda. Tak jsem zůstala, i když to bylo těžké.“ Cathy se nejistě zasmála. „Proč vám to vlastně vykládám? Můj soukromý život vás určitě nezajímá. Zpátky k práci. Jackova společnost točí horory. Jsou to sice béčkové horory, ale lidi je mají rádi, takže vydělávají peníze. Náš poslední horor se jmenuje Reptilián. Vytvořila jsem hercům make-up se speciálními efekty. Zelené šupiny, spousta slizu... Vypadalo to docela věrohodně. A děsivě.“ Znovu se zasmála a překvapilo ji, jak zvláště její hlas zní. Vyděšeně a s nádechem hysterie. Musela se hodně snažit, aby se nezačala nekontrolovaně třást.

Ve zpětném zrcátku zablikala dvě bledá světla. Cathy se na ně zadívala. Vůz za nimi se nepřibližoval, ale pořád tam byl. Za jiných okolností by jí na tom nepřipadalo vůbec nic divného. Obavy zraněného muže vedle ní ji však zneklidňovaly.

Několik okamžiků uvažovala, jestli by se o světlech v dálce přece jenom neměla před zraněným mužem zmínit, ale hned si to rozmyslela. Zbytečně by ho to rozrušilo, a to ve svém stavu skutečně nepotřeboval. Ostatně, kam by auto za nimi mohlo zmizet? Od chvíle, kdy si ho všimla, neminuli žádnou odbočku.

„Victore?“ zeptala se tiše.

Muž na sedadle spolujezdce odpověděl slabým zamručením. Cathy se s úlevou nadechla. Pořád byl naživu.

Uvažovala, jaké téma vytáhnout dál. Nezávazné klábosení, jaké se provozovalo na filmových koktejlových

večircích, jí nikdy příliš nešlo. Obvykle postávala se sklenkou v ruce a jen s úsměvem přikyvovala, když mluvil někdo jiný.

Chtělo by to nějaký vtip, napadlo ji.

Klidně hloupý, jenom aby ho aspoň trochu pobavil. Smích léčí. Nečetla to někde? a prodlužuje život. Když se jí podaří ho rozesmát, krvácení se jako zázrakem zastaví...

Až na to, že si na žádný vtip nedokázala vzpomenout a už vůbec ho nebyla schopná vymyslet. Vrátila se proto k předchozímu tématu, ke své práci.

„Další film začneme točit v lednu,“ vykládala. „Budou v něm vystupovat ghúlové a natáčet budeme v Mexiku, což nesnáším. Je tam nesnesitelné horko a hercům vždycky roztaje make-up.“

Podívala se na Victora, ale ten seděl bez hnutí a se zavřenýma očima. Vyděšená, že upadl do bezvědomí, k němu natáhla ruku, aby mu nahmatala tep. Victor však měl dlaň hluboko zabořenou v kapse bundy. Pokusila se ji vytáhnout, on ale k jejímu překvapení zareagoval prudkým odporem. Sevřel dlaň v kapse v pěst a druhou rukou ji popadl za zápěstí a snažil se ji odstrčit.

„Victore, to jsem já, Cathy!“ vykřikla. „Nic se neděje, všechno je v pořádku. Uklidněte se. Jen jsem vám chtěla zkontrolovat tep. Bála jsem se, že... Je to v pořádku, slyšíte mě?“

Sevření jeho prstů kolem jejího zápěstí povolilo. Také jeho napjaté tělo změklo a hlava mu klesla na její rameno. „Cathy,“ zašeptal měkce. V jeho hlase zněla úleva. „Cathy...“

„Ano, to jsem byla jen já.“ Zvedla ruku a odhrnula mu z čela mokré pramínky vlasů. Přemýšlela, jakou mají barvu na denním světle, když jsou suché. A jakou barvu asi mají jeho oči. Tady ve tmě a z profilu to nedokázala poznat. Ne že by na tom záleželo.

Ve chvíli, kdy chtěla ruku stáhnout, ji Victor vzal za prsty a pevně je stiskl. Měl v nich víc síly, než kolik by čekala. Pocítila zachvění radosti a naděje, že ho stihne dovézt do nemocnice včas. Jeho dotek četla jako vzkaz. Jsem tu, říkal jí. Jsem naživu. Pořád dýchám. Pak udělal něco, co ji překvapilo ještě víc. Přitiskl si její dlaň na rty. Jeho gesto bylo nečekaně něžné. Tak něžné, že se jí v hrudi rozlila vlna tepla. Na zápěstí ucítila jeho strniště. Bodalo jako malé jehličky. Polkla, rozechvělá a otřesená tím okamžikem intimity mezi dvěma cizími lidmi. Potom ruku stáhla a položila ji na volant. Victorova hlava se dál opírala o její rameno.

Přívalový liják se zmírnil v pomalý, ale vytrvalý déšť. Cathy přidala na rychlosti. Pětaosmdesátka se jí teď zdála vcelku bezpečná. O chvíli později uviděla před sebou pouliční lampu, která stála před kavárnou s názvem Sunnyside Up. V krátké záři světla zahlédla zřetelněji Victorův profil. A ačkoli se znovu ztratil ve tmě, věděla, že na jeho obličej nikdy nezapomene. Vysoké čelo, výrazný ostrý nos, vyčnívající brada. I kdyby se už nikdy neměli setkat, tenhle pohled si bude pamatovat navždy. Už teď měla jeho tvář vypálenou do paměti.

Stejně jako celou tuhle noc.

„Už musíme být blízko,“ pronesla nahlas. „Projeli jsme kolem kavárny, takže město nemůže být daleko.“

Žádná odpověď.

„Victore?“

Stále nic. V novém návalu paniky zrychlila na devadesát.

Ujeli další dva kilometry a ve zpětném zrcátku se po delší době objevila znovu dvě bledá světla. Je to stejné auto jako předtím?

Světla blikala mezi stromy. Zdálo se jí, že tančí, a potom se ztratila ve tmě. Byl to duch? pomyslela si iracionálně. Fantom lesů? Zírala do zpětného zrcátka v očekávání, že se světla znovu objeví, a málem přehlédla ceduli u silnice.

Garberville, 5 750 obyvatel

Čerpací stanice - jídlo - nocleh

Za necelý kilometr vjela do aleje pouličních lamp, které v mírném dešti zářily rozpitou žlutou barvou. V protisměru se objevila dodávka. Když projížděla kolem Cathyina auta, rozstříkla louži na silnici. Catky ignorovala rychlostní limit a dál držela nohu na plynu. Ke své ulevě se před ní objevila dopravní značka nemocnice a o čtyři sta metrů později ji ukazatel s nápisem Pohotovost nasměroval na příjezdovou cestu k bočnímu vchodu do budovy. Zastavila a rozběhla se do opuštěné čekárny. Victora nechala sedět na předním sedadle.

„Prosím, pomozte mi!“ zavolala na sestru sedící za recepčním pultem. „Mám v autě muže. Je zraněný.“

Sestra se okamžitě zvedla a následovala Cathy ven. Krátce se podívala na muže zhrouteného na sedadle spolujezdce a zavolala lékaře, který měl na pohotovosti službu. Společně se pak snažili Victora dostat na přistavené lehátko, avšak jeho paže byla zaklíněná pod ruční brzdou.

„Slečno!“ křikl doktor na Cathy. „Běžte z druhé strany a uvolněte mu ruku.“

Cathy si klekla na sedadlo řidiče a sklonila se k Victorovi. Na okamžik zaváhala. Musela manipulovat s jeho zraněnou rukou a bála se, že mu způsobí bolest. Udělat to však musela, a tak ho jemně uchopila za loket a pokusila se ho vyprostit zpod brzdy. Nešlo to. Bude mu muset vyndat dlaň z kapsy, jinak ho z auta nedostanou. Když posunula prsty po jeho předloktí směrem dolů, zjistila, že se mu dlaň v kapse zasekla o náramkové hodinky. Rozepnula pásek a hodinky mu sundala. Pak už to šlo snadno, ačkoli bez bolesti se to neobešlo. Když mu zvedala paži přes brzdou, vyšlo mu z úst táhlé zasténání.

„Výborně,“ uslyšela Cathy hlas doktora. „Paže je volná. Teď ho nakloňte směrem ke mně. Sestro, já ho chytím kolem hrudníku, vy vezměte nohy.“

Cathy udělala, co jí doktor řekl, a poté oběhla auto, aby jemu a sestře pomohla s Victorem na lehátko. Konečně ležel na zádech, s třemi popruhy zapnutými kolem těla. Cestu do nemocnice přežil. Podařilo se jí ho dovézt včas. Jeho další osud už budou mít v rukou doktoři.

„Co se mu stalo?“ zeptal se jí doktor, když spěchali s lehátkem do budovy nemocnice.

„Vběhl mi pod auto,“ odpověděla Cathy. „Nestačila jsem zabrzdit a srazila jsem ho.“

„Jak je to dlouho?“

„Asi tak patnáct nebo dvacet minut.“

„Jak rychle jste jela?“

„Nevím přeně, ale jakmile jsem ho uviděla, dupla jsem na brzdy. Byl přímo uprostřed silnice.“

„Byl při vědomí, když jste vystoupila?“

„Ano. Myslím, že byl při vědomí skoro celou cestu sem. Až někdy před Garberville ho nejspíš ztratil. Snažila jsem se na něj mluvit, ale –“

„Košile je nasáklá krví,“ oznamovala sestra. „V rameni má ránu. Nejspíš od kusu skla.“

Cathy se pod ostrými fluorescenčními světly poprvé podívala Victorovi zpříma do tváře. Měl hubený obličej potřísněný blátem, čelist sevřenou bolestí a na širokém čele se mu perlily kapky deště nebo možná potu. Světle hnědé, blesklo jí hlavou při pohledu na jeho vlasy. Na denním světle budou světle hnědé.

Victor náhle otevřel oči. Sklouzl pohledem z doktora na sestru a zastavil se na její tváři. Pak natáhl ruku a popadl ji za zápěstí.

„Cathy...“

„Jsem tady, Victore.“

Držel ji pevně, jako kdyby byla jeho spojnicí se životem. Jeho prsty se jí zarývaly do kůže. Bolelo to, ale neucukla. Sklonila se k němu níž.

„Cathy,“ opakoval slabě. „Musím... musím vám něco říct. Dneska jste –“

„Později,“ přerušil ho doktor důrazně. „Teď nemluvte. Vyčerpává vás to.“

„Ne, počkejte!“ přidal Victor na důraze. Ve tváři se mu objevily rýhy bolesti. „Tohle je... Je to důležité. Prosím, nechte mě s ní promluvit.“

Cathy ho volnou rukou pohladila po hlavě, ve snaze zmírnit jeho utrpení. „Jsem tady, Victore,“ zašeptala. „Co jste mi chtěl říct?“

„Na to není čas,“ přerušil je doktor a zahul s vozíkem k proskleným automatickým dveřím jednoho z pokojů na příjmu, které se před nimi otevřely. „Vy zůstaňte venku, slečno,“ dodal.

Cathy se zastavila. Victorovy prsty kolem jejího zápěstí se uvolnily a najednou zůstala na chodbě sama a bezradně sledovala, jak Victora přendávají z lehátka na postel a dělají mu nezbytná vyšetření.

„Puls 110,“ slyšela Cathy otevřenými dveřmi sestru. „Tlak osmdesát pět na padesát.“

„Zaveďte mu infuzi,“ reagoval na to doktor. „Budeme potřebovat šest jednotek krve. Musí okamžitě na sál. Sežeňte chirurga. Zavolejte pomoc...“

Z pokoje, který se zaplnil dalšími zdravotníky, se ozývala kulometná palba hlasů, kovové řinčení nástrojů a pípání přístrojů. Všichni byli zaneprázdnění záchranou lidského života a nikdo si nevšiml Cathy, která stála ve dveřích a fascinovaně a vyděšeně zároveň sledovala celý ten mumraj. Dívala se, jak Victorovi zavádějí infuzi a jak jedna ze sester vytáhla nůžky a s jejich pomocí začala Victorovi sundávat zakrvácené oblečení. S každým dalším zručným pohybem ruky

odhalovala sestra víc a víc pacientova těla, až svrchní bunda a košile byly konečně celé pryč. Doktoři a sestry nevěnovali na rozdíl od Cathy Victorovu širokému hrudníku hustě pokrytému světle hnědými chloupky žádnou větší pozornost. Pro ně to bylo jen další tělo, jakých na pohotovosti vídali spousty. Byl to jen další pacient k záchraně. Pro Cathy byl však něčím víc. Mnohem víc. Byl to živý člověk. Muž, na kterém jí záleželo, už jen proto, že spolu sdíleli okamžiky prosycené jeho utrpením. Jejich životní cesty se zkrížily způsobem, který ani jeden z nich nečekal, ale stalo se to a teď tomu museli oba čelit, ačkoli každý jinak. Ona neviděla pacienta, ale Victora.

Sestra přesunula pozornost ke spodní části jeho těla. Rozepnula mu opasek a sundala nejprve kalhoty a poté spodní prádlo. Cathy však jeho nahotu nevníkala. Upírala zrak na jeho levé rameno, z něhož vytékala čerstvá krev. Vzpomněla si, jak zasténal, když mu přehodila levou ruku přes svá záda a později když se mu snažila vyprostit loket zpod ruční brzdy. Až nyní pochopila, jak moc musel trpět.

V ústech ucítila kyselou chuť. Chtělo se jí zvracet.

Přitiskla si ruku na rty, odvrátila pohled od Victora a klopýtavě se vydala k jednomu z křesel v čekárně na recepci. Několik minut seděla bez hnutí, s pohledem upřeným kamsi před sebe. Chaos kolem přestala vnímat. Hlasy a ostatní zvuky k ní přicházely z dálky. Potom jí padl zrak na její ruce a zjistila, že je má od krve. Po zádech jí přeběhl mráz.

„Tady jste,“ pronesl kdosi nad ní.

Cathy zvedla hlavu a střetla se s pohledem sestry, která vysvlékla Victora z oblečení. V ruce držela malý sáček s Victorovými osobními věcmi.

„Budeme potřebovat vaše jméno a adresu pro případ, že by měli doktoři ještě nějaké doplňující otázky,“ oznámila sestra Cathy. „A také budeme muset informovat policii. Volala jste už na stanici?“

Cathy otupěle zavrtěla hlavou. „Ne, zatím ne. Asi bych to měla udělat hned.“

„Můžete použít telefon na recepci. Pojdte se mnou, prosím.“

Cathy se zvedla a následovala sestru k recepčnímu pultu. Vyzváněcí tón se ozval osmkrát, než konečně někdo odpověděl. Hlas ve sluchátku zněl ospale. Když mu Cathy oznámila nehodu, vzal si od ní její údaje a hovor ukončil s tím, že se jí ozvou, až obhlédnou místo činu a dostanou lékařskou zprávu.

Sestra mezitím otevřela Victorovu peněženku, kterou našla v kapse bundy, prohlédla jeho doklady a nyní vyplňovala údaje v přijímacím formuláři. Cathy stála za pultem a dívala se jí pod ruku.

Jméno: Victor Holland. Věk: 41. Povolání: Biochemik. Příbuzní: Neznámí.

Takže celého jeho jméno znělo Victor Holland. Cathy se zadívala na hromádku s doklady a průkazkami. Na vrchu leželo něco, co vypadalo jako zaměstnanecký průkaz pro jakousi společnost jménem Viratek. Victorova tvář na barevné fotografii se dívala přímo do objektivu. I když byl snímek malý, Cathy si všimla, že má zelené oči. Světle hnědé vlasy a zelené

oči. Měl přímý, neústupný pohled. Nepřekvapilo ji to. Přesně tak by si ho představovala. Vzpomněla si, jak ji chytil za zápěstí a přitiskl si její dlaň na rty a jak se jí rozlila v těle vlna tepla.

Tiše se zeptala: „Bude v pořádku?“

Sestra pokračovala ve vyplňování formuláře. „Ztratila hodně krve,“ odpověděla, aniž by zvedla hlavu. „Ale vypadá jako docela tvrdý chlapík.“

Cathy přikývla. Vybavila si okamžik, jak spolu vrávoravě kráčeli k autu a jak ho podpírala. Sotva pletl nohama, ale silou vůle se na nich dokázal udržet. Ano, věděla, jak odhodlaný muž to je.

Sestra jí podala pero a přisunula k ní formulář. „Mohla byste dole napsat své jméno a adresu?“

Cathy vylovila z kabelky přesnou adresu a telefonní číslo své kamarádky Sarah a společně se svým jménem napsala údaje do formuláře. „Jmenuji se Cathy Weaverová,“ dodala nahlas. „Zastihnete mě na tomhle čísle.“

„Jste z Garberville?“ zajímala se sestra, když přelétla adresu.

„Ne, ale následující tři týdny budu bydlet kousek odtud. Přijela jsem na návštěvu.“

„Ach tak. Skvělý začátek volna, vidíte?“ opáčila sestra se soucitnou ironií.

„To tedy,“ ušklíbla se Cathy. „Úžasný.“

„Ode mě je to všechno,“ pohlédla na ni sestra.

Cathy otočila hlavou směrem k sálu, kam po příjmu převáželi Victora. Teď ho nejspíš chystají na operaci. Napadlo ji, jestli si na ni bude pamatovat, až se

probudí. Vůbec si nepřipouštěla možnost, že by se probudit nemusel.

Něco mi chtěl říct. Co to mohlo být?

Až mu bude lépe, mohla by se za ním zastavit. Aby se ujistila, že je skutečně v pořádku, a aby se mu omluvila, že ho srazila. Třeba si pak Victor vzpomene, o čem s ní chtěl mluvit. Zdálo se, že je to něco důležitého. Teď už by ale měla jít. Sarah na ni čeká.

Cathy se obrátila zpátky na sestru. „Zavoláte mi, jak dopadla operace?“ požádala ji. „Chci říct... Dáte mi vědět co a jak, vidíte?“

Sestra přikývla. „Budeme vás informovat.“

„Děkuji vám.“

Cathy zabloudila očima k sálu, kde naposledy viděla Victora, a vyšla ven. Déšť konečně ustal a nad pásem černých mraků se rozzářily hvězdy.

Cathy se na ně zadívala. Po tom, co měla za sebou, jí hvězdy na noční obloze připadaly jako světlo na konci tunelu. Když vyjížděla z parkoviště, roztrásla se únavou. Nevšimla si auta stojícího přes ulici, ani rudého záblesku cigarety v tmavé kabině.

DRUHÁ KAPITOLA

Ani ne minutu po odchodu Cathy z nemocnice vešel bočním vchodem na pohotovost muž. Dvojité automatické dveře se za ním zavřely jako brána oddělující dva světy. Ten jeden byl temný a nacházel se venku, v hlubokých lesích za Garberville. Druhý byl ozářen ostrými fluorescenčními světly a přinášel naději pro ty, kdo ji potřebovali. Muž, který se zastavil před recepčním pultem, však potřeboval úplně něco jiného. Informace.

Sestra na recepci kontrolovala přijímací formulář nového pacienta, když ucítila na tvářích závan studeného nočního vzduchu. Vzhlédla a spatřila muže, který se blížil k jejímu pultu. Mohlo mu být kolem pětatřiceti, měl vyzáblý obličej, uzavřený výraz a na skráních pár prvních šedin. Na jeho hnědém kabátu Burberry se třpytily kapky vody.

„Mohu vám nějak pomoci, pane?“ zeptala se sestra.

Přikývl a tiše odpověděl: „Myslím, že sem před chvílí přivezli zraněného muže. Jmenuje se Victor Holland. Je to tak?“

„Ano. Jste jeho příbuzný?“

„Bratr. Jak je na tom? Jsou jeho zranění vážná?“

„Právě ho chystají k operaci. Jestli chvíli počkáte, zkusím zjistit, jak to s ním vypadá. Okamžik, prosím.“ Na pultu před ní začal vyzvánět telefon. Sestra zvedla sluchátko z vidlice. Laboratorní technik volal s výsledky nového pacienta. Když sestra zapisovala informace do formuláře, koutkem oka si všimla, že bratr pana Hollanda se otočil a díval se směrem k traumatologickému sálu na konci chodby, z něhož právě vyšel zřízenec s vybouleným plastovým sáčkem. Z místnosti se linul hluk hlasů.

„Tlak 110 na 70.“

„Operační sál je připraven. Můžeme pacienta převézt.“

„Kde je, sakra, chirurg?“

„Je na cestě.“

„Už tady měl dávno být.“

„Nějaké problémy s autem.“

„Připravte rentgen. Všichni ustupte.“

Dveře se pomalu zavřely a hlasy utichly. Sestra zavesila telefon ve chvíli, kdy k jejímu pultu přišel sanitář s plastovým pytlíkem a položil ho vedle telefonu.

„Co to je?“ zeptala se.

„Pacientovo oblečení. V nepoužitelném stavu. Mám ho vyhodit?“

„Vezmu si ho,“ odpověděl cizinec se šedinami na skráních místo sestry.

Sanitář i sestra se na něj podívali.

„Je v tom balíku všechno, co měl můj bratr na sobě?“ dodal muž.

Sanitář se zamračil. „Všechno, ale je to od krve a z pacienta se muselo dostat pomocí nůžek.“

„Pane Hollande,“ vložila se do toho sestra. „Tady zlikvidujeme oblečení vaše bratra podle předpisů. Není tam nic, co by se ještě dalo použít. Jeho osobní věci jsou všechny tady, přinesla jsem je před chvílí.“ Odemkla zásuvku a vytáhla z ní zalepenou obálku z hnědého papíru nadepsanou: Victor Holland, peněženka, doklady, náramkové hodinky. „Když mi podepíšete potvrzení o převzetí, můžete si to odnést. Mám připravit formulář?“

Muž přikývl a podepsal se na lístek, který před něj položila sestra. David Holland. Poté si strčil obálku s peněženkou a náramkovými hodinkami do kapsy. „Nic jiného u sebe neměl?“ ujistil se.

„Jenom to, co je v obálce.“

Muž kývl. „V jakém stavu ho přivezli?“

„Byl zraněný. Srazilo ho auto.“

„Ano, ale... Byl Victor při vědomí? Řekl něco?“

„Bohužel ne. Když ho přivezli, byl v bezvědomí. Na chvíli otevřel oči, ale myslím, že skoro nic nevnímal. Ztratil hodně krve.“

Muž přijal tuto informaci mlčky a bez výrazu. Na recepci se na chvíli rozhostilo ticho, které sestru zvláštním způsobem znepokojovalo.

„Promiňte, pane Hollande,“ zapátrala v jeho nehybné tváři. „Jak jste se vlastně dozvěděl, že váš bratr byl zraněn a převezli ho sem na pohotovost? Neměla jsem možnost kontaktovat žádné jeho příbuzné.“

„Zavolala mi to policie.“

„Policie?“

Kývl. „Victor řídil moje auto. Našli ho rozbité na kraji silnice.“

„Ach tak,“ zamumlala sestra. „Je mi líto, že jste se to musel dozvědět takhle.“

Muž znovu krátce přikývl.

„Mohl byste nám tady nechat vaši adresu a telefonní číslo?“ požádala ho sestra. „Abychom věděli, kde vás v případě potřeby můžeme zastihnout.“

„Samozřejmě.“

Sestra ukázala na jednu kolonku ve formuláři. „Tady. Napište to sem.“

Muž, který se představil jako David Holland, rychle přelétl formulář očima. „Kdo je to Catherine Weaverová?“ poklepal prstem na jméno a adresu v dolní části stránky. „Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„To je žena, která sem pana Hollanda přivezla. Tvrdila, že ho srazila, když jí skočil pod auto. Nejspíš se snažil upoutat její pozornost, když se jeho vůz rozbil. Paní Weaverová už volala na policii, aby nehodu oznámila.“

„Budu jí muset poděkovat, že ho dopravila do nemocnice včas,“ poznamenal suše muž, ještě jednou se podíval na jméno, adresu a telefonní číslo dole na stránce a vrátil formulář sestře.

Dveře traumatologického sálu se otevřely.

„Sestro!“ zavolal přes chodbu doktor, který Victora přijímal.

„Ano?“

„Zavolejte policii. Povězte jim, ať sem někoho co nejrychleji pošlou.“

„Policie už byla vyrozuměna,“ odpověděla sestra. „Vědí o nehodě.“